

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Prishtinë, më 10 gusht 2015
Nr. ref.: RK 816/15

AKTVENDIM PËR PAPRANUESHMËRI

në

Rastin nr. KI61/14

Parashtrues

Faik Tërnav

**Vlerësim i kushtetutshmërisë së
Aktgjykimit të Gjykatës Supreme të Kosovës, Rev. nr. 195/2013,
të 10 janarit 2014**

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Arta Rama-Hajrizi, kryetare
Ivan Čukalović, zëvendëskryetar
Robert Carolan, gjyqtar
Altay Suroy, gjyqtar
Almiro Rodrigues, gjyqtar
Snezhana Botusharova, gjyqtare, dhe
Bekim Sejdiu, gjyqtar

Parashtruesi i kërkesës

1. Kërkesa është parashtruar nga z. Faik Tërnav nga Vushtrria (në tekstin e mëtejme: parashtruesi), i cili përfaqësohet nga z. Nexhat Beqiri, avokat nga Vushtrria.

Vendimi i kontestuar

2. Parashtruesi konteston Aktgjykimin (Rev. nr. 195/2013, të 10 janarit 2014) e Gjykatës Supreme i cili i ishte dorëzuar atij më 13 shkurt 2014.

Objekti i çështjes

3. Objekt i çështjes është kërkesa e parashtruesit për vlerësim të kushtetutshmërisë së vendimit të kontestuar, nëpërmjet të cilit Gjykata Supreme kishte refuzuar pjesërisht kërkesën e tij për revizion lidhur me “*pasurim të pabazë*”.
4. Parashtruesi në kërkesën e tij nuk i referohet ndonjë të drejte apo lirie të garantuar me Kushtetutën e Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Kushtetuta) që mund t'i jetë shkelur.

Baza juridike

5. Kërkesa bazohet në nenin 113.7 të Kushtetutës, në nenin 47 të Ligjit për Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës, Nr. 03/L-121 (në tekstin e mëtejme: Ligji) dhe në rregullin 56 të Rregullores së punës të Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Rregullorja e punës).

Procedura në Gjykatën Kushtetuese

6. Më 31 mars 2014, parashtruesi e dorëzoi kërkesën në Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata).
7. Më 3 prill 2014, Kryetari i Gjykatës, me Vendimin nr. GJR. KI61/14, caktoi gjyqtarin Ivan Čukalović gjyqtar raportues. Të njëjtën ditë, Kryetari i Gjykatës, me Vendimin nr. KSH. KI61/14 caktoi Kolegjin shqyrtues, të përbërë nga gjyqtarët: Altay Suroy (kryesues), Snezhana Botusharova dhe Arta Rama-Hajrizi.
8. Më 16 maj 2014, Gjykata e njoftoi parashtruesin për regjistrimin e kërkesës dhe i kërkoi atij që të dorëzojë autorizimin për përfaqësim për z. Nexhat Beqiri, të cilin ai e kishte deklaruar si përfaqësues të tij. Të njëjtën ditë, Gjykata i dërgoi Gjykatës Supreme një kopje të kërkesës.
9. Më 22 maj 2014, parashtruesi e dorëzoi në Gjykatë dokumentin e kërkuar.
10. Më 2 korrik 2015, Kolegji shqyrtues shqyrtoi raportin e gjyqtarit raportues dhe i rekomandoi Gjykatës papranueshmërinë e kërkesës.

Përmbledhja e fakteve

11. Nga viti 1999 deri në vitin 2000, parashtruesi pohon se ka punuar në Komunën e Vushtrrisë respektivisht, Komisionin për hetimin e krimeve të luftës dhe personave të humbur (në tekstin e mëtejme: Komisioni).

12. Ky Komision, sipas parashtruesit ishte formuar nga Qeveria e Përkohshme e Kosovës, me Vendimin [pa numër] e 5 korrikut 1999. Në bazë të këtij vendimi, kryetari i Këshillit Komunal të Vushtrrisë kishte autorizuar parashtruesin që të punojë në Komisionin përkatës.
13. Meqë, Komuna e Vushtrrisë nuk i ishte përgjigjur kërkesave të parashtruesit për kompensim me të holla, ai, së bashku me disa persona të tjerë, ushtruan padi në Gjykatën Komunale në Vushtrri me kërkesën që t'u bëhet pagesa për punën e kryer si pjesëtarë të Komisionit.
14. Më 5 korrik 2002, Gjykata Komunale në Vushtrri (Aktgjykimin C. nr. 13/2001) aprovoi kërkesëpadinë e parashtruesit dhe të paditësve të tjerë, dhe urdhëroi Komunën e Vushtrrisë që t'ua paguajë shumën e kërkuar të vlerës monetare, duke përfshirë kamatën ligjore, të gjithë paditësve përfshirë parashtruesit, për punën e kryer si pjesëtarë të Komisionit.
15. Komuna e Vushtrrisë, kundër Aktgjykimit të Gjykatës Komunale në Vushtrri, ushtroi ankesë në Gjykatën e Qarkut në Mitrovicë.
16. Më 11 dhjetor 2002, Gjykata e Qarkut në Mitrovicë (Aktgjykimi Ac. nr. 93/2002), refuzoi si të pabazuar ankesën e ushtruar nga Komuna e Vushtrrisë dhe vërtetoi Aktgjykimin e gjykatës së shkallës së parë.
17. Komuna e Vushtrrisë, kundër Aktgjykimit të Gjykatës së Qarkut në Mitrovicë, ushtroi revizion në Gjykatën Supreme për shkak të shkeljeve procedurale të vërtetimit të gabuar të gjendjes faktike, dhe të aplikimit të gabuar të ligjit material.
18. Në ndërkohë, përderisa kërkesa për revizion e Komunës së Vushtrrisë akoma po shqyrtohej nga Gjykata Supreme, parashtruesi kishte parashtruar kërkesë për përmbarim të Aktgjykimit (C. nr. 13/2001, të 5 korrikut 2002) të Gjykatës Komunale të Vushtrrisë, pranë Gjykatës së Qarkut në Mitrovicë. Kjo e fundit kishte vërtetuar si të drejtë Aktgjykimin e Gjykatës Komunale të Vushtrrisë.
19. Më 5 mars 2003, Gjykata Komunale në Vushtrri (Vendimi E. nr. 59/2003) lejoi propozimin për përmbarim, me të cilin ishte aprovuar kërkesëpadija e parashtruesit dhe e paditësve të tjerë për pagesë të një shume të caktuar të mjeteve financiare nga Komuna e Vushtrrisë.
20. Më 11 shtator 2003, pra disa muaj më vonë, Gjykata Supreme (Aktgjykimi Rev. nr. 48/2003) aprovoi si të bazuar revizionin e ushtruar nga Komuna e Vushtrrisë, duke vendosur kështu për ndryshimin e Aktgjykimit (C. nr. 13/2001, të 5 korrikut 2002) të Gjykatës Komunale të Vushtrrisë dhe Aktgjykimit (Ac. nr. 93/2002, të 11 dhjetorit 2002) të Gjykatës së Qarkut në Mitrovicë. Gjykata Supreme kishte arsyetuar vendimin e saj me sa vijon:

“Gjykata Supreme e Kosovës nuk mund të pranojë një qëndrim të tillë të gjykatave të instancës me të ulët, nga se sipas vlerësimit të kësaj Gjykate, aktgjykimet e goditura janë marr me zbatim të gabuar të së drejtës materiale. Në bazë të Rezolutës së Kombeve të Bashkuara 1244 dhe rregullores së UNMIK-ut të 1999/01 dhe 1999/24, pas luftës është krijuar

një realitet i ri në Kosovë. [...] Sipas Rregullores së UNMIK-ut nr. 1999/45 [...] janë përcaktuar organet e vetëqeverisjes së komunave dhe shërbimi civil komunal. Për faktin se paditësit nuk posedojnë kontrata për krijimin e detyrimeve, sipas vlerësimit të kësaj Gjykate, në rastin konkrete gabimisht është zbatuar e drejta materiale, prandaj aktgjykimet e dy gjykatave u ndryshuan, ashtu qe kërkesëpadia e paditësve u refuzuar si e pabazuar. [...] Sipas vlerësimit të Gjykatës së revizionit, mungesa e legjitimitetit real pasiv të komunës së paditur, del nga gjendja e cila ekziston në shkresat e lendes dhe gjykata, sipas detyrës zyrtare, porsa ta vërtetoje mungesën e legjitimitetit aktiv ose pasiv të palës ndërgjyqëse, do ta refuzojë me aktgjykim si te pabazuar kërkesëpadinë e paditësve”.

21. Pas kësaj, Komuna e Vushtrisë ushtroi padi në Gjykatën Komunale në Vushtrri, me kërkesë për kthimin e mjeteve financiare të paguara parashtruesit, nga xhirollogaria e tij, sipas Vendimit (E. nr. 59/2003, të 5 marsit 2003) të Gjykatës Komunale të Vushtrisë.
22. Më 11 korrik 2005, Gjykata Komunale në Vushtrri (Aktgjykimi C. nr. 18/2004) aprovoi kërkesëpadinë e Komunës së Vushtrisë, tani paditësja, duke obliguar parashtruesin që në emër të pasurimit të pabazë t’ia paguajë Komunës së Vushtrisë shumën e pranuar të mjeteve financiare, në xhirollogarinë zyrtare të saj, me kamatë përkatëse vjetore, duke filluar nga 10 shkurti 2004, deri në pagesën definitive.
23. Parashtruesi parashtrroi ankesë kundër Aktgjykimit të Gjykatës Komunale në Gjykatën e Apelit, duke pretenduar që i njëjti është nxjerrë me *“shkelje esenciale të dispozitave të Ligjit të procedurës kontestimore, vërtetimit të gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike dhe për shkak të aplikimit të gabuar të së drejtës materiale”*.
24. Më 7 mars 2013, Gjykata e Apelit në Prishtinë (Aktgjykimi C. nr. 678/2012) refuzoi ankesën e ushtruar nga parashtruesi duke konstatuar që *“gjykata e shkallës së parë nuk ka bërë shkelje esenciale të dispozitave të procedurës kontestimore e as aplikim të gabuar të së drejtës materiale [...]”*.
25. Parashtruesi, parashtrroi revizion kundër Aktgjykimit të Gjykatës së Apelit në Gjykatën Supreme duke kërkuar prishjen e vendimeve të gjykatave më të ulëta dhe kthimin e çështjes në rigjykim.
26. Më 10 janar 2014, Gjykata Supreme (Aktgjykimi Rev. nr. 195/2013) refuzoi revizionin e parashtruesit si të pabazuar në pjesën që kishte të bëjë me detyrimin e tij për të paguar shumën e caktuar të mjeteve financiare, në emër të pasurimit të pabazë, duke konfirmuar kështu obligimin e tij për të kthyer mjetet e pranuar.
27. Gjykata Supreme, nëpërmjet vendimit të lartpërmendur, pranoi si të bazuar revizionin e parashtruesit vetëm përkitazi me lartësinë e kamatës së vendosur nga ana e Gjykatës Komunale në Vushtrri (Aktgjykimi C. nr. 18/2004, të 11 korrikut 2005), duke e ndryshuar kështu këtë Aktgjykim vetëm për sa i përket lartësisë së kamatës që parashtruesi duhet të paguaj. Në arsyetimin e saj, Gjykata Supreme theksoi me sa vijon:

“Gjykata Supreme e Kosovës, i ka vlerësuar si të pabazuara thëniet e të paditurit [parashtruesit] në revizion, se të hollat i ka marrë nga Komuna e Vushtrrisë, në bazë të aktgjykimeve të gjykatave të instancës më të ulët, dhe se për ato të holla ka kryer punën në komisionin e komunës, se të hollat i ka pranuar me mirëbesim dhe se nuk është në obligim që ato ti kthej. Këto thënie të revizionit janë të pa bazuara nga se aktgjykimet e gjykatave të instancës më të ulët në bazë të cilave të paditurit iu ka bërë pagesa në procedurën e përmbarimit janë ndryshuar, ashtu që është refuzuar kërkesëpadia [...]. Andaj, me të drejtë gjykatat e instancës më të ulët kanë konkluduar se i padituri është pasuruar pa bazë juridike në kuptim të nenit 210 par.1 e 2 të LMD, ndërsa sipas paragrafit 4 të këtij neni, detyrimi i kthimit të hollave krijohet edhe kur diçka pranon duke pasur parasysht bazë juridike e cila më vonë është shuar.

Mirëpo Gjykata Supreme e Kosovës, gjen se me vendimin përkitazi me kamatën e pranuar, është zbatuar në mënyrë jo të drejt dispozita e nenit 277 të LMD, nga se kjo kamatë nuk është caktuar në përputhshmëri me dispozitat ligjore [...]. Andaj, duke u nisur nga fakti se lidhur me kamatën e pranuar, aktgjykimi i shkallës së parë është marrë me zbatim të gabuar të së drejtës materiale [...] i njëjti aktgjykim në këtë pjesë u ndryshua në bazë të nenit 224 par.1 të LPK”.

Pretendimet e parashtruesit

28. Siç u përmend më lart, parashtruesi nuk i referohet ndonjë të drejte të garantuar me Kushtetutë e cila mund t'i jetë shkelur.
29. Parashtruesi, në mënyrë të përgjithshme, pretendon se “[...] gjykatat kanë qenë të njëanshme dhe se procedurat e zhvilluara pas aktgjykimit Rev. nr 48/2003 kanë qenë të padrejta, meqenëse kanë shkelur të drejtën time që për punën time të marrë shpërblim monetar dhe [gjykatat] kanë aplikuar gabimisht rregulloret e UNMIK-ut për kompetencat e Qeverisë së Përkohshme të Kosovës, pra edhe të Këshillit Komunal të Vushtrrisë”.
30. Në kërkesën e tij parashtruesi thekson: “Konsideroj se kem punuar në bazë të Vendimit të Këshillit Komunal dhe autorizimit të tij, ku të njëjtat komisione kanë funksionuar në tërë Kosovën jan paguar në bazë të vendimit të Qeverisë së Përkohshme e formuar sipas Rregulloreve të UNMIK-ut”.
31. Më tutje, parashtruesi thekson se “[...] dispozitat ligjore kanë lejuar punën e kryer nga une dhe anëtarët e tjerë të komisionit kështu që nuk ka baza ligjore që ato veprime të ndërmarra të mos aprovohen si punë [...]”.

Pranueshmëria e kërkesës

32. Gjykata së pari shqyrton nëse parashtruesi i ka përmbushur kriteret e pranueshmërisë, të përcaktuara me Kushtetutë dhe të specifikuara më tej me Ligj dhe me Rregullore të punës.
33. Në këtë drejtim, Gjykata i referohet nenit 48 të Ligjit, i cili përcakton se:

“Parashtruesi i kërkesës ka për detyrë që në kërkesën e tij të qartësoj saktësisht se cilat të drejta dhe liri pretendon se i janë cenuar dhe cili është akti konkret i autoritetit publik të cilin parashtruesi dëshiron ta kontestoj”.

34. Lidhur me këtë, Gjykata vëren se parashtruesi ka specifikuar aktin konkret të autoritetit publik që konteston, respektivisht Aktgjykimin (Rev. no. 195/2013, të 10 janarit 2014) e Gjykatës Supreme, ashtu siç kërkohet me nenin 48 të Ligjit. Megjithatë, Gjykata vëren se parashtruesi nuk ka përmendur ndonjë të drejtë apo liri të garantuar me Kushtetutë e cila mund të pretendohet se i është shkelur nga ana e Gjykatës Supreme.
35. Gjykata po ashtu vëren se parashtruesi, në kërkesën e tij, nuk ka deklaruar asgjë lidhur me atë se çfarë kërkon nga Gjykata Kushtetuese apo çfarë është pasqyra e zgjidhjes që kërkon nëpërmjet kërkesës së tij.
36. Në këtë drejtim, Gjykata i referohet rregullit 36 (1) (d) dhe 36 (2) (d) të Rregullores së punës, i cili parasheh:

“(1) Gjykata mund ta shqyrtojë një kërkesë nëse:

[...]

(d) kërkesa arsyetohet prima facie ose nuk është qartazi e pabazuar.

(2) Gjykata do të deklarojë një kërkesë si qartazi të pabazuar, nëse bindet se:

[...], ose

(d) parashtruesi nuk dëshmon në mënyrë të mjaftueshme pretendimin e tij;

[...]

37. Siç u përmend më lart, parashtruesi konteston kushtetutshmërinë e Aktgjykimit (Rev. nr. 195/2013, të 10 janarit 2014) të Gjykatës Supreme nëpërmjet të cilit ishte refuzuar, pjesërisht, kërkesa e tij për revizion dhe, rrjedhimisht, ish-in konfirmuar Aktgjykimi (Ac. nr. 678/2012, i 7 marsit 2013) i Gjykatës së Apelit dhe Aktgjykimi (C. nr. 18/2004, i 11 korrikut 2005) i Gjykatës Komonale në Vushtrri për sa i përket pasurimit të pabazë të parashtruesit.
38. Lidhur me këtë, Gjykata vëren se parashtruesi përveç pretendimeve të përgjithshme se *“gjykatat kanë qenë të njëanshme”*, ai nuk ka paraqitur asnjë arsyetim procedural apo substantiv në kërkesën e tij. Ai nuk i është referuar asnjë të drejtë të garantuar me Kushtetutë duke mos dëshmuar kështu në mënyrë të mjaftueshme pretendimet e tij se gjykatat kanë qenë të njëanshme.
39. Gjykata rikujton se, fillimisht, gjykatat e rregullta kishin miratuar kërkesëpadinë e parashtruesit duke obliguar kështu Komunën e Vushtrrisë që t’ia paguajë parashtruesit shumën e kërkuar të mjeteve financiare për punën që kishte kryer si anëtar i Komisionit. Gjykatat e rregullta po ashtu kishin miratuar kërkesën e parashtruesit për përmbarrim dhe, si rezultat, ai kishte pranuar mjetet financiare në xhirologarinë e tij.
40. Megjithatë, Gjykata gjithashtu rikujton se, më vonë, pas kërkesës për revizion të parashtruar nga Komuna e Vushtrrisë, Gjykata Supreme kishte ndryshuar

vendimet e gjykatave të instancës më të ulët, si dhe kishte anuluar Vendimin për lejim të përmbarimit. Pas këtij vendimi, Komuna e Vushtrrisë kishte paditur parashtruesin për pasurim të pabazë, duke kërkuar kthimin e mjeteve të pranuara nga ai.

41. Më tutje, Gjykata vëren se Gjykata Komunale kishte miratuar kërkesëpadinë e Komunës së Vushtrrisë për “*pasurim të pabazë*” të parashtruesit dhe e kishte detyruar këtë të fundit që të kthejë gjithë shumën e të hollave që kishte pranuar në xhirollogarinë e tij, së bashku me kamatën e përcaktuar nga Gjykata. Këtë vendim të Gjykatës Komunale e kishte konfirmuar më pas Gjykata e Apelit.
42. Në vazhdim, Gjykata po ashtu vëren se edhe Gjykata Supreme kishte konfirmuar vendimin e Gjykatës Komunale dhe asaj të Apelit për sa i përket “*pasurimit të pabazë*” të parashtruesit, duke i ndryshuar ato, vetëm për sa i përket mënyrës së përlllogaritjes së kamatës ligjore. Në vendimin e saj, Gjykata Supreme kishte theksuar se:

“[...] me të drejtë gjykatat e instancës më të ulët kanë konkluduar se i padituri është pasuruar pa bazë juridike në kuptim të nenit 210 par.1 e 2 të LMD, ndërsa sipas paragrafit 4 të këtij neni, detyrimi i kthimit të hollave krijohet edhe kur diçka pranon duke pasur parasysh bazë juridike e cila më vonë është shuar. [...]”

43. Në këtë drejtim, Gjykata vëren se Gjykata Themelore, Gjykata e Apelit dhe Gjykata Supreme kishin arsyetuar vendimet e tyre në bazë të dispozitave ligjore, dhe i ishin përgjigjur kërkesave të parashtruesit që kishin të bëjnë me pretendime për “*shkelje esenciale të dispozitave të Ligjit të procedurës kontestimore*”, “*vërtetimit të gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike*” si dhe “*aplikimit të gabuar të së drejtës materiale*”.
44. Në këtë drejtim, Gjykata rithekson që nuk është detyrë e Gjykatës Kushtetuese të merret me gabimet e fakteve ose të ligjit (ligjshmëria) që pretendohen të jenë bërë nga autoritetet publike, përveç dhe për aq sa ato mund të kenë shkelur të drejtat dhe liritë e mbrojtura me Kushtetutë (kushtetutshmëria).
45. Gjykata Kushtetuese gjithashtu rithekson se nuk vepron si gjykatë e shkallës së katërt, përkitazi me vendimet e nxjerra nga gjykatat e rregullta ose nga autoritetet tjera publike. Roli i gjykatave të rregullta është, në rastet kur është e aplikueshme, t'i interpretojnë dhe t'i zbatojnë rregullat përkatëse të së drejtës procedurale dhe materiale (Shih, *mutatis mutandis*, *Garcia Ruiz kundër Spanjës*, Nr. 30544/96, Aktgjykim i GJEDNJ-së i 21 janarit 1999, paragrafi 28; shih, gjithashtu Gjykata Kushtetuese në *Rastin Kl70/11*, të parashtruesve *Faik Hima, Magbule Hima dhe Bestar Hima*, Aktvendim për papranueshmëri i 16 dhjetorit 2011).
46. Gjykata Kushtetuese mundet vetëm të shqyrtojë nëse procedurat në përgjithësi dhe, të shikuara në tërësinë e tyre, janë kryer në mënyrë të tillë, sa që parashtruesi të ketë pasur gjykim të drejtë (Shih, *inter alia*, *Edwards kundër Mbretërisë së Bashkuar*, Nr. 13071/87, Komisioni Evropian për të Drejtat e Njeriut, 10 korrik 1991).

47. Gjkata konsideron se procedurat në Gjykatën Komunale, Gjykatën e Apelit dhe refuzimi i pjesshëm i kërkesës së parashtruesit për revizion nga Gjykata Supreme kanë qenë të drejta dhe të arsyetuara (Shih, *mutatis mutandis*, *Shub kundër Lituaniës*, Nr. 17064/06, KEDNJ, Vendimi i 30 qershorit 2009).
48. Si rrjedhojë, Gjykata konsideron se pretendimet e përgjithshme të parashtruesit se gjykatat e rregullta kanë qenë të anshme pa iu referuar asnjë të drejte apo lirie të garantuar sipas Kushtetutës, janë të paargumentuara dhe të padëshmuara, prandaj janë qartazi të pabazuara.
49. Për arsyet e lartpërmendura, Gjykata konsideron se, në pajtim me nenin 48 të Ligjit dhe me rregullin 36 (2) (d), kërkesa është e papranueshme.

PËR KËTO ARSYE

Gjykata Kushtetuese, në pajtim me nenin 48 të Ligjit dhe me rregullin 36 (2) (d) të Rregullores së punës, më 10 gusht 2015, njëzëri

VENDOS

- I. TA DEKLAROJË kërkesën të papranueshme;
- II. T'UA KUMTOJË këtë vendim palëve;
- III. TA PUBLIKOJË këtë vendim në Gazetën Zyrtare, në pajtim me nenin 20.4 të Ligjit; dhe
- IV. Ky vendim hyn në fuqi menjëherë.

Gjyqtari raportues

Ivan Čukalović

Kryetarja e Gjykatës Kushtetuese

Arta Rama-Hajrizi

